

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/128/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712210903
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712210903.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa K. A., bytom F. republika, Q., Dr. C. XXXX proti odporcovi K. N., C. XXX/XX, N., IČO XXXXXX, zastúpeného JUDr. N. Q., advokátom so sídlom N. D., I. partizánov XXXX/XX o určenie, že odporca nie je vlastníkom nehnuteľností, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, zo dňa 15. januára 2013, č. k. 10C/105/2012-64 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 1493,30 eur k rukám JUDr. N. Q., advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd určil, že odporca nie je vlastníkom pozemku - parcely KNC č. XXXX „zastavané plochy a nádvorí“ o výmere X.XXX m² zapísaný na LV č. X k. ú. N.. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom stavby domu kultúry súp. č. XXXX postavenom na parcele č. XXXX evidovanej na LV č. XXXX k. ú. N.. Právny vzťah k parcele, na ktorej leží stavba súp. č. XXXX, je evidovaný na liste vlastníctva č. X pre k. ú. N.. Odporca je v katastri nehnuteľností na LV č. X pre k. ú. N. evidovaný ako výlučný vlastník parcely KNC č. XXXX „zastavané plochy a nádvorí“ o výmere XXXX m². Súd prvého stupňa konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. na požadovanom určení. V danom prípade bolo preukázané, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom stavby domu kultúry súp. č. XXXX, ktorá je postavená na parcele J. č. XXXX, ktorá nie je vlastníctvom navrhovateľa a navrhovateľ sa ani nedomáha určenia vlastníckeho práva k tejto parcele vo svoj prospech a ani netvrdí, že je jej vlastníkom. Žalobu postavil na tvrdení, že odporca K. N. nie je vlastníkom parcely J. č. XXXX k. ú. N., avšak navrhovateľ ani neoznačuje iný subjekt za vlastníka predmetnej nehnuteľnosti. Vyhovujúci rozsudok by teda nemohol byť podkladom pre zápis v katastri nehnuteľnosti. Odporca Mesto N. sa v inom konaní pred súdom prvého stupňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia z titulu náhrady za užívanie nehnuteľnosti - parcely KNC č. XXXX k. ú. N. od navrhovateľa. Ochrana práva navrhovateľa bude podľa názoru súdu dostatočne posúdená v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom súd vyrieši predbežnú otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Z negatívneho určenia, ktorého sa navrhovateľ domáha v tomto konaní, nevyplynie jednoznačný záver, kto je skutočným vlastníkom. Bez takéhoto pozitívneho určenia je možné, že vlastníkom je aj tretia osoba, ktorá však nie je účastníkom konania. Súd má za to, že negatívne určenie vo svojej podstate nie je spôsobilé úplne odstrániť neistotu v právnom vzťahu účastníkov. Rozhodujúce je, že ide o žalobu toho, kto nie je zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti a navrhovateľom požadované negatívne určenie nie je spôsobilé odstrániť neistotu v právnom vzťahu, pretože aj v prípade vyhovenia tejto žalobe by nebola uspokojivo vyriešená otázka, kto je vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Nebude tak jednoznačne vyriešený vzájomný vzťah účastníkov konania k predmetu určenia ani sa konečným spôsobom nevyrieši otázka vlastníctva nehnuteľnosti. Z

určenia, že navrhovateľ nie je vlastníkom bez ďalšieho nevyplýva, kto je v skutočnosti vlastníkom a v dôsledku toho nemožno vylúčiť ani ďalšie sporové konania o vlastníctvo nehnuteľnosti. Takúto žalobu potom je nutné považovať za podanú v rozpore so zákonnou požiadavkou kladenou na určovaciu žalobu. Ďalej konštatoval, že napriek tomu, že pri zamietnutí návrhu z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu sa súd ďalej nemusí zaoberať meritom veci, súd prvého stupňa uviedol, že odporca listinnými dôkazmi preukázal vlastnícke právo k parcele KNC XXXX k. ú. N.. Bolo totiž preukázané, že pôvodné pkn parcely č. XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X, z ktorých bola vytvorená parcela KNC č. XXXX boli vyvlastnené rozhodnutím zo dňa 09.12.1964 v prospech Krajského investorského útvaru v D. D. pre účely výstavby sídliska. Bolo preukázané, že parcela KNC č. XXXX bola vytvorená z časti aj z parcely pkn č. XXX, ku ktorej bolo právo hospodárenia usporiadané v prospech Stavoinvesty, inžinierskej organizácie D. D., ktorej na základe hospodárskej zmluvy uvedené právo previedol Mestský národný výbor N. ku dňu XX. XX. XXXX. Z listinných dôkazov ďalej vyplynulo, že dňa 01.03.1993 Stavoinvesta inžinierska organizácia D. D. odovzdala podľa § 2 ods. 2 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí parcelu KNC č. XXXX „zastavaná plochy a nádvoria“ o výmere XXXX m² vzniknutej zo zhora uvedených uvedených pkn parcel Mestu N.. Z uvedeného je zrejmé, že právo hospodárenia k parcele KNC č. XXXX resp. k pkn. parcelám, z ktorých bola vytvorená, nemalo právo hospodárenia JRD N.. Uvedená listina nemá charakter žiadneho rozhodnutia, i keď je v nej konštatované, že k parcelám XXX/X, XXX/X, XXX, XXX/X a XXX/X obhospodaruje JRD N., táto listina pochádza z roku 1963, avšak rozhodnutie z 09.12.1964 jednoznačne preukazuje, že uvedené parcely boli vo vlastníctve pôvodných vlastníkov - fyzických osôb a bolo v roku 1964 predmetom vyvlastnenia v prospech Krajského investorského útvaru. Z listinných dôkazov vyplynulo, že právo hospodárenia mala Stavoinvesta a vlastnícke právo tak podľa zákona č. XXX/XXXX Zb. prešlo na odporcu. Na základe uvedeného je zrejmé, že odporca je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Právne svoje rozhodnutie ďalej odôvodnil ust. § 2 ods. 1, 2, 5 Zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania spočívajúcu v odmene za právne zastúpenie za nasledovné úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 1.236,61 Eur, vyjadrenie k návrhu zo dňa 07.11.2012 podľa § 14 ods. 1 písm. b/ Vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 1.236,61 Eur, účasť na pojednávaní dňa 15.01.2013 podľa § 14 ods. 1 písm. c/ Vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 1.236,61 Eur, režijný paušál v roku 2012 2x po 7,63 Eur +v roku 2013 vo výške 7,81 Eur podľa § 16 ods. 3 Vyhl. MSSR č. 655/2004 Z.z., 20 % DPH zo sumy 3.732,90 Eur podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl. vo výške 746,58 Eur. Trovy právneho zastúpenia prestávajú spolu 4.479,48 Eur. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta za 1 úkon právnej služby bola určená podľa § 9 ods. 1 v spojitosti s § 10 ods. 1 a § 10 ods. 2 Vyh. MSSR č. 655/2004 Z. z. vo výške 1.236,61 Eur. Aj vo veciach určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, treba pri odmene právnej služby vychádzať z hodnoty veci alebo práva za predpokladu, že predmetom konania je vec alebo právo oceníteľné peniazmi. V každom konkrétnom prípade je preto potrebné skúmať, či možno predmet právneho úkonu oceniť a v súvislosti s tým určiť aj výšku náhrady trov konania /názor NS SR v rozhodnutí 5MCdo17/2010 zo dňa 15.04.2011, rozhodnutie NS SR 7 M Cdo 10/2012 z 15.11.2012, 1Cdo259/2008/. Hodnota nehnuteľnosti parcely KNC č. XXXX k. ú. N. bola určená znaleckým posudkom v konaní 4C/204/2010, konkrétne znaleckým posudkom znaleckej organizácie JHS s.r.o. č. 363/2012 zo dňa 15.06.2012, kde bola ustálená všeobecná hodnota pozemku vo výške 407.528,42 Eur, z tejto hodnoty súd vychádzal pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny. V závere uviedol, že navrhovateľ bol na pojednávanie riadne predvolaný, napriek tomu sa nedostavil na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, preto súd vec podľa § 101 ods. 2 prejednal v jeho neprítomnosti.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Mal za to, že v danej veci dodatočne preukázal, že má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Nestotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že ochrana jeho práv bude dostatočne posúdená v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 4C/204/2010. Poukázal na to, že práve konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvého stupňa prerušil, a to z dôvodu, že posúdenie otázky, či je odporca vlastníkom predmetného pozemku poukázal súd na prebiehajúce konanie v danej veci. Z uvedeného je zrejmé, že v konaní sp. zn. 4C/204/2010 sa súd nebude zaoberať touto otázkou ako predbežnou. Určením, ktorého sa domáha navrhovateľ bude jednoznačne odstránená neistota v právnom vzťahu medzi účastníkmi, keďže pri určení neexistencie vlastníckeho práva odporcu k pozemku sa tento nebude môcť domáhať žiadnych nárokov z titulu vlastníctva k pozemku proti navrhovateľovi. Ako ďalšie pochybenie súdu prvého stupňa videl navrhovateľ v tom, že súd zamietol návrh z dôvodu nedostatku

naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na tomto určení a napriek tomu návrh preskúmal po vecnej stránke, čo je neprípustné (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/111/2008, zo dňa 30. júna 2009). Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne rozhodol o výške náhrady trov konania, keď vychádzal z § 9 ods. 1 v spojitosti s § 10 ods. 1 a 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z., (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo/18/2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/65/2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obo/70/2009, uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II ÚS 301/2011-17). Na záver poukázal na tú skutočnosť, že nie je pravdou tvrdenie súdu prvého stupňa, že nepožiadal súd o odročenie pojednávania. Mal za to, že súd neprípustne odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom keď rozhodol v jeho neprítomnosti. Je pravdou, že bol riadne predvolaný, avšak počas cesty motorovým vozidlom na pojednávanie pre poruchu musel auto odstaviť a ihneď volal na súd a zapisovateľku požiadal o spísanie úradného záznamu o tom, že sa pre poruchu motorového vozidla nestihne včas dostaviť na pojednávanie, a preto žiadal o jeho odročenie.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Ten by svedčil štátu, Slovenskej republike, ktorá však vlastníctvo Mesta N. nepopiera. Odporca zastáva názor, že vlastníctvo k spornej parcele nadobudol podľa § 2 ods. 5 Zák. č. 138/1991 Zb., a to odovzdaním od Stavoinvesty, inžinierska organizácia D. D.. Predmetnou žalobou sa postavenie navrhovateľa nijako nezmení, nakoľko predmetný pozemok užíva bez právneho titulu, a teda jeho povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nezanikne. Pokiaľ sa týka námietky navrhovateľa, že súd prvého stupňa preskúmal vec po vecnej stránke, čo v danom prípade za absencie naliehavého právneho záujmu nie je neprípustné, uviedol, že súd prvého stupňa iba konštatoval, že odporca listinnými dôkazmi, preukázal vlastníctvo k parc. KNC č. XXXX k. ú. N.. Za správne poukazoval aj rozhodnutie o náhrade trov konania. Od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/18/2008 zo dňa 30.06.2009, na ktoré v odvolaní poukazoval navrhovateľ, uplynula už značná doba. Uviedol, že v roku 2012 Najvyšší súd SR vydal uznesenie sp. zn. 7MCdo/10/2012 zo dňa 15.11.2012, kde v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam jasne stanovuje postup pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia tak, že v sporoch o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia potrebné aplikovať § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z., a to v prípadoch kedy hodnotu v peniazoch možno vyjadriť. V predmetnej veci bola hodnota predmetu konania známa nakoľko pozemok bol znalecky ohodnotený, čo doložil znaleckým posudkom. Ďalej uviedol, že navrhovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom, na pojednávanie bol riadne predvolaný, napriek tomu sa nedostavil a nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, preto súd prvého stupňa podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v jeho neprítomnosti. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, ktorú vyčíslil.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého dospel k správne právne záveru. Vzhľadom na skutočnosť, že ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového a ani právneho stavu veci, odvolací súd sa na skutkové zistenia súdom prvého stupňa a na jeho právne závery odvoláva a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Na doplnenie jeho odôvodnenia a k odvolaniu navrhovateľa odvolací súd uvádza nasledovné:

Predpokladom úspešnosti návrhu na začatie konania o určenie, či tu právny vzťah, resp. právo je alebo nie, v zmysle ust. § 80 písm. c) O. s. p., sú po procesnej stránke skutočnosti, že účastníci majú vecnú legitímáciu a že na určení je naliehavý právny záujem. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie, má ten kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Právny záujem navrhovateľa však musí byť kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi, a to odporcom popieraná existencia práva, či právneho

pomeru navrhovateľa, teda stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný, existuje aj ohrozenie práva či právneho vzťahu, či stav neistoty právneho postavenia navrhovateľa, ktorý

nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom. Naliehavý právny záujem teda na určení je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo navrhovateľa, alebo kde by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Žalobe na určenie vlastníctva, najmä pre jej jednoznačnosť treba vždy dať prednosť pred žalobou popierajúcou vlastníctvo. Takéto pozitívne určenie vlastníctva rozsudkom súdu a následne zápis vlastníctva do katastra nehnuteľnosti sú spôsobilé výrazne zlepšiť právne postavenie navrhovateľa.

Predmetom konania v danej veci bolo určenie, že odporca nie je vlastníkom pozemku - parc. KNC č. XXXX, zastavané plochy a nádvorí o výmere XXXXmX zapísanej na LV č. X kat. úz. N.. Len táto skutočnosť mala byť predmetom konania a dokazovania pred súdom prvého stupňa, keďže predmetnou negatívnou žalobou sa navrhovateľ domáhal takéhoto určenia. Preto bolo dôvodné, sa zaoberať či na podanej žalobe je naliehavý právny záujem alebo nie. Podľa § 80 písm. c) O. s. p., návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Súd prvého stupňa konštatoval, že na žiadanom určení nemôže byť naliehavý právny záujem, pretože vyhlásením rozsudku alebo vyhovením žalobe, tak ako navrhoval navrhovateľ, by sa postavenie navrhovateľa nezmenilo, nebol by vyriešený vzájomný vzťah účastníkov konania k predmetu určenia a ani by sa konečným spôsobom nevyriešila otázka vlastníctva nehnuteľnosti. Pred súdom prvého stupňa (ako aj z odvolacích námietok navrhovateľa vyplýva), že navrhovateľ naliehavý právny záujem na podanej žalobe odvodzoval z konania vedeného pred Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/204/2010, v ktorom účastníci stoja v opačnom procesnom postavení a predmetom ktorého je vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že na spornom pozemku stojí stavba Domu kultúry vo vlastníctve navrhovateľa. Keďže navrhovateľ tvrdí, že odporca nie je vlastníkom sporného pozemku, v prípade určenia tejto právnej skutočnosti by tak odporca nebol aktívne legitimovaný v konaní sp. zn. 4C/204/2010. V žalobe na určenie vlastníctva, najmä pre jej jednoznačnosť treba vždy dať prednosť pred žalobou popierajúcou vlastníctvo. Takéto pozitívne určenie vlastníctva rozsudkom súdu a následne zápis vlastníctva do katastra nehnuteľnosti sú spôsobilé výrazne zlepšiť právne postavenie navrhovateľa .

Ako vyplýva z obsahu spisu a tvrdení navrhovateľa, sám v katastri nehnuteľnosti nikdy nebol vedený ako vlastník spornej nehnuteľnosti, no žiadal určiť, že osoba v katastri nehnuteľnosti vedená ako vlastník predmetného pozemku, nie je vlastníkom tohto pozemku. Navrhovateľom požadovaným negatívnym určením, že odporca nie je vlastníkom predmetného pozemku, by sa postavenie navrhovateľa v porovnaní s existujúcim stavom právne nezlepšilo. Aj keby súd prípadne vyhovel takejto žalobe, bolo by síce záväzne určené, že kto nie je vlastníkom predmetného pozemku, ale nad všetky pochybnosti by nebolo jasné, kto ním je. Právna otázka vlastníckeho práva k spornému pozemku má povahu otázky predbežnej vo vzťahu k inej právnej otázke, ktorou je návrh odporcu o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie sporného pozemku. Súd prvého stupňa preto nepostupoval v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/204/2010 správne, keď uvedené konanie prerušil do právoplatného skončenia konania o určení, že odporca nie je vlastníkom sporného pozemku. Na základe uvedeného, preto odvolací súd dospel k totožnému záveru, ako súd prvého stupňa, a to že navrhovateľ neosvedčil svoj právny záujem na požadovanom určení. Pokiaľ sa týka námietky odvolateľa, že pri absencii naliehavého právneho záujmu, súd prvého stupňa neprípustne preskúmal vec po právnej stránke, táto taktika tiež nie je dôvodná. Zo súdnej praxe vyplýva záver o neprípustnosti preskúmania veci po vecnej stránke, pri nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, avšak táto vada nemá na vecnú správnosť napadnutého rozsudku vplyv (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

K odvolacej námietke navrhovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom, keď súd rozhodol v jeho neprítomnosti, odvolací súd poznamenáva, že z obsahu spisu nevyplýva skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o odročenie pojednávania dňa 15.01.2013, na ktorom bol vyhlásený rozsudok z dôvodu, že sa pre poruchu motorového vozidla nestihne včas dostaviť na pojednávanie a preto žiadal o jeho odročenie. Preto ani táto námietka odvolateľa nie je dôvodná. Správne bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa aj vo výroku o náhrade trov konania. Navrhovateľ v odvolaní namietal, že v zmysle ustálenej súdnej praxe, ako aj rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/18/2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/65/2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/70/2009, uznesenie

Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 301/2011, v ktorých rozhodnutiach bol prezentovaný názor, že z hľadiska výšky tarifnej odmeny advokáta treba aplikovať rovnaký princíp, ako pri vyrubení súdneho poplatku. Odvolací súd však poukazuje na to, že Ústavný súd SR v rozhodnutí I ÚS 119/2012 o náhrade trov konania v určovacích sporoch zaujal iný právny záver, teda, že z gramatického, logického a systematického posúdenia ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. možno vyvodiť záver, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu peniazmi oceníteľné, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj vo veciach určenia vlastníckeho práva k takejto veci. Citovaný právny predpis tak dôsledne rozlišuje situácie pre náhradu trov konania, kedy je predmet právneho sporu, o ktorom vlastníctve sa rozhoduje, peniazmi oceníteľný a kedy nie je. Preto nie je možné vychádzať z názoru, že vždy keď je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k veci, nemožno tento predmet konania peniazmi oceniť z hľadiska tarifnej odmeny. Teda explicitná úprava § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky a rovnako aj príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch. V predmetnej veci bola hodnota predmetu konania známa, nakoľko sporný pozemok bol znalecky ocenený, hodnotu predmetu konania bolo teda možné vyjadriť v peniazoch. Preto ani táto námietka odvolateľa neobstoí.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142

ods. 2 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi priznal túto náhradu trov konania - trov právneho zastúpenia, vychádzajúc z hodnoty veci 407.528,42 eur za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 13.03.2013 vo výške 1236,61 eur + 1x režijný paušál 7,81 eur, t.j. 1244,42 eur, z toho 20% DPH = 248,88 eur, spolu 1493,30 eur (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom do 30.06.2013).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.